

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME EUROPEAN
COURT OF HUMAN RIGHTS

ДРУГА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ГУРЕПКА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF GUREPKA v. UKRAINE)**

(Заява № 61406/00)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

6 вересня 2005 року

ОСТАТОЧНЕ
06.12.2005

*Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44
Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.*

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ГУРЕПКА ПРОТИ УКРАЇНИ»

У справі «Гурепка проти України»

Європейський суд з прав людини (Друга Секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

- п. Ж.-П. КОСТА (*J.-P. COSTA*), Голова,
 - п. І. КАБРАЛ БАРРЕТО (*I. CABRAL BARRETO*),
 - п. К. ЮНГВІРТ (*K. JUNGWIERT*),
 - п. В. БУТКЕВИЧ (*V. BUTKEVYCH*),
 - п. А. УГРЕХЕЛІДЗЕ (*M. UGREKHELIDZE*),
 - пані А. МУЛАРОНІ (*A. MULARONI*),
 - пані Е. ФУРА_САНДСТРОМ (*E. FURA-SANDSTRÖM*), судді,
- та п. С. НЕЙСМІТ (*S. NAISMITH*), заступник секретаря секції,
- після обговорення в нарадчій кімнаті 5 липня 2005 року, виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою № 61406/00, поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі — Конвенція) громадянином України Миколою Васильовичем Гурепкою (далі — заявник) 10 травня 1999 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений Уповноваженими — пані Валерією Лутковською та згодом пані Зоряною Бортновською.

3. 24 листопада 2004 року Суд вирішив комунікувати Уряду скаргу стосовно відсутності процедури оскарження рішення суду про адміністративний арешт та утримання заявника. Відповідно до положень п. 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглянути суть скарги одночасно з її прийнятністю.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1956 році та проживає у м. Сімферополі Автономної Республіки Крим, Україна.

А. Перший епізод

5. В ході цивільного провадження за клеп, порушеного членом парламенту, у якому заявник виступав співвідповідачем, в квітні 1998 року його було викликано у судові засідання (точна дата невідома). За твердженнями заявника судові повістки не були вручені йому належним чином, що пізніше було підтверджено листоношею.

6. 18 травня 1998 року суд наклав на заявника штраф у розмірі 17 грн¹ за неявку у судові засідання. У рішенні суд зазначив, що заявник може оскаржити вказане рішення протягом десяти днів. За твердженням заявника він отримав це рішення 28 травня 1998 року.

7. 3 червня 1998 року заявник оскаржив рішення суду від 18 травня 1998 року. У скарзі заявник не зазначив причин пропуску строку оскарження та не надав клопотання про його продовження. 5 червня 1998 року Київський районний суд м. Сімферополя відхилив скаргу як таку, що була подана із пропущенням строку.

8. 12 липня 1998 року заявник подав до Верховного Суду Автономної Республіки Крим (далі — ВС АРК) скаргу на рішення від 5 червня 1998 року разом з клопотанням про зміну складу суду першої інстанції. У січні 1999 року заявника було повідомлено, що ВС АРК отримав лише клопотання, а скаргу не отримав.

9. В рамках цього ж цивільного провадження заявника було викликано у судові засідання на 9 жовтня 1998 року. Заявник стверджує, що він завчасно повідомив суд про неможливість бути присутнім у судовому засіданні у зв'язку із запланованою відпусткою. 8 жовтня 1998 року заявник попросив п. Б. повідомити суддю, що він не зможе бути присутнім у судовому засіданні у зв'язку з хворобою. За твердженнями п. Б., 9 жовтня 1998 року він так і зробив. Незважаючи на це, суд вирішив порушити щодо заявника адміністративне провадження за повторну неявку у судові засідання.

10. 1 грудня 1998 року у присутності заявника суд вирішив застосувати до нього адміністративний арешт строком на 7 днів за неповагу до суду, яка полягала у повторній неявці до суду. Суд зазначив, що в день судового засідання заявник був на робочому місці, що підтверджується його роботодавцем — Прокуратурою Автономної Республіки Крим (далі — прокуратура АРК). Суд не знайшов жодного доказу у справі, який підтверджує, що заявник належним чином повідомив суд про будь-яку поважну причину своєї відсутності. Він не

¹ Приблизно 3 євро

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ГУРЕПКА ПРОТИ УКРАЇНИ»

прийняв до уваги лікарняний лист, наданий заявником, про його хворобу 9 жовтня 1998 року.

11. Того ж дня заявника було заарештовано та поміщено у холодну камеру, як її описує заявник.

12. У грудні 1998 року арешт заявника було висвітлено у місцевих засобах інформації.

13. 2 грудня 1998 року прокуратура АРК внесла протест до ВС АРК. Вказаний протест зупинив виконання рішення від 1 грудня 1998 року, а заявника було звільнено після того, як він провів 16 годин під арештом.

14. У протесті прокуратура АРК не оспорювала факту, що заявник вчинив адміністративний проступок, проте вважала, що заявник мав нести відповідальність за Дисциплінарним статутом прокуратури, а не за Кодексом України про адміністративні правопорушення.

15. 3 грудня 1998 року Голова ВС АРК відхилив цей протест.

16. З 7 до 21 грудня 1998 року заявник перебував у лікарні у зв'язку з гострою формою хронічного урологічного захворювання. За твердженнями заявника, захворювання було викликано його утриманням у холодній камері 1 грудня 1998 року.

17. 10 грудня 1998 року заявник подав скаргу до ВС АРК про перегляд рішень судів від 18 травня, 5 червня та 1 грудня 1998 року. 29 січня 1999 року Голова ВС АРК відхилив вказану скаргу.

18. З 25 до 31 грудня 1998 року заявник відбув решту строку адміністративного арешту.

19. 4 січня 1999 року заявника було звільнено з посади прокурора прокуратури АРК.

20. 21 січня 1999 року заявник подав скаргу до Верховного Суду України про перегляд рішень судів від 18 травня, 5 червня та 1 грудня 1998 року. 24 березня 1999 року вказана скарга була відхилена.

21. У жовтні 2001 року у заявника було виявлено гепатит С, яким, на його думку, він міг бути інфікований у камері або у лікарні у 1998 році.

Б. Другий епізод

22. У 1996 році колишній прокурор Автономної Республіки Крим п. К. подав до заявника позов заклеп у Сімферопольський районний суд Автономної Республіки Крим. 6 червня 2000 року суд задовольнив позов та зобов'язав заявника виплатити 10 000 грн¹ компенсації моральної шкоди. Заявник не був присутній під час останнього судового засідання.

¹ 1528,78 євро

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ГУРЕПКА ПРОТИ УКРАЇНИ»

23. 20 вересня 2000 року Сімферопольський районний суд відхилив касаційну скаргу заявника як таку, що була подана із пропуском строку.

24. У жовтні 2000 року заявник направив клопотання до Голови ВС АРК про перегляд рішення у порядку нагляду. Заступник Голови суду задовольнив це клопотання та вніс до суду скаргу про перегляд рішення у порядку виключного провадження.

25. 2 лютого 2001 року Пленум ВС АРК задовольнив скаргу. Рішення від 6 червня 2000 року було частково скасовано на підставі того, що деякі висновки, зроблені у вказаному рішенні, були остаточно вирішені в рамках іншого провадження. Суд також зменшив розмір компенсації моральної шкоди, яка має бути сплачена заявником, до 1000 грн¹.

26. 6 грудня 2001 року палата з трьох суддів Верховного Суду України в порядку нової касації відхилила скаргу заявника.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО І ПРАКТИКА

А. Цивільний процесуальний кодекс України (станом на 2 лютого 1996 року)

27. Пункт 4 статті 172 Кодексу передбачав, що у разі неявки в судові засідання без поважних причин осіб, що беруть участь у справі, відсутність яких потягла за собою відкладення розгляду справи, суд вправі накласти на них штраф у розмірі до одного неоподаткованого мінімуму доходів громадян (17 грн²).

Б. Кодекс України про адміністративні правопорушення (станом на 7 лютого 1997 року)

28. Стаття 32 Кодексу передбачала, що адміністративний арешт установлюється і застосовується лише у виняткових випадках за окремі види адміністративних правопорушень на строк до п'ятнадцяти діб.

29. Пункт 1 статті 1853 Кодексу передбачав накладення штрафу або адміністративний арешт на строк до п'ятнадцяти діб за неповагу до суду, яка могла бути, серед іншого, у вигляді повторної неявки в суд.

30. Стаття 287 Кодексу передбачала, що рішення про накладення адміністративного стягнення може бути оскаржено, за винятком рішень,

¹ 152,87 євро

² Приблизно 3 євро

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ГУРЕПКА ПРОТИ УКРАЇНИ»

винесених судом першої інстанції. Останні є остаточними і не можуть бути предметом звичайної процедури оскарження, за винятком випадків, передбачених законодавством.

31. Стаття 290 Кодексу передбачала, що прокурор міг внести протест на рішення про застосування адміністративного стягнення.

32. Стаття 294 Кодексу передбачала, що постанову судді у справах про адміністративні правопорушення може бути переглянуто суддею за протестом прокурора або суддею вищестоящего суду за власною ініціативою.

ПРАВО

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ СКАРГ

A. Стверджуване порушення статті 3 Конвенції

33. Заявник скаржився, що його арешт наніс шкоду його здоров'ю та репутації, спричинивши йому моральні та фізичні страждання в порушення статті 3 Конвенції, яка проголошує наступне:

«Нікого не може бути піддано катуванню або нелюдському чи такому, що принижує гідність, поводженню або покаранню.»

34. Суд нагадує, що стаття 3 проголошує одну з найбільших фундаментальних цінностей демократичного суспільства. Вона безумовно забороняє катування або нелюдське чи таке, що принижує гідність, поводження або покарання.

35. Оскільки заявник скаржиться на його утримання у холодній камері та на проблеми із здоров'ям, що начебто виникли у зв'язку з цим, Суд вважає, що заявник не зміг продемонструвати, що оспорюване поводження, сформульоване заявником у дуже загальних термінах, досягло мінімального рівня жорстокості, проголошеного статтею 3 Конвенції, зокрема, у відсутності жодних інших медичних доказів (див. *mutatis mutandis Slivenko and Others v. Latvia* (dec.) [GC], no. 48321/99, 23 січня 2002). Лікарняний лист, представлений заявником як доказ своєї хвороби з 7 грудня 1998 року, тобто через 6 днів після його звільнення, не становить суттєвий доказ наявності причинного зв'язку з заявленим порушенням. Таким чином, ця частина заяви є явно необґрунтованою в розумінні п. 3 статті 35 Конвенції.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ГУРЕПКА ПРОТИ УКРАЇНИ»

36. Суд зазначає, що скарга заявника щодо зараження гепатитом С через його ув'язнення базується виключно на припущеннях заявника без жодного підтверджуючого доказу. Суд вважає, що заявник не зміг продемонструвати причинного зв'язку між захворюванням та утриманням, яке мало місце понад два роки до встановлення діагнозу гепатиту С. Таким чином, ця частина заяви також є явно необґрунтованою в розумінні п. 3 статті 35 Конвенції.

37. Оскільки заявник скаржиться на моральні страждання, спричинені висвітленням його утримання у пресі, а також звільненням з роботи, Суд зазначає, що заявник не піднімав це питання перед національними судами, і таким чином ці твердження мають бути відхилені через невичерпання національних засобів захисту відповідно до пп. 1 та 4 статті 35 Конвенції.

Б. Стверджуване порушення статті 5 Конвенції.

38. Заявник скаржився за п. 1 статті 5 Конвенції, що його затримання було незаконним. Відповідні положення цієї статті передбачають наступне:

«1. Кожен має право на свободу та особисту недоторканність. Нікого не може бути позбавлено свободи, крім таких випадків і відповідно до процедури, встановленої законом:

а) законне ув'язнення особи після засудження її компетентним судом; ...»

39. Суд відзначає, що заявник був ув'язнений внаслідок його засудження компетентним судом, іншими словами, його утримання підпало в межі підпункту а) пункту 1 статті 5 Конвенції. У цьому відношенні Суд нагадує, що підпункт а) пункту 1 статті 5 Конвенції не визначає правовий характер порушення, у якому особа визнана винною. Підпункт а) пункту 1 статті 5 Конвенції застосовується до будь-якого засудження, проголошеного компетентним судом, що обмежує свободу особи (див. *Kadiķis v. Latvia* (по. 2) (dec.), по. 62393/00, 25 вересня 2003). Обмеження свободи, застосоване до заявника, було безспірно «законним» за українським законодавством та було застосовано відповідно до процедури, визначеної законом.

40. Таким чином, ця скарга є явно необґрунтованою та має бути відхилена відповідно до пп. 3 та 4 статті 35 Конвенції.

С. Ствердження порушення п. 1 ст. 6 Конвенції

41. Заявник скаржився, що судові рішення про застосування до нього штрафу та адміністративного арешту та ув'язнення були винесені свавільно та у порушення п. 1 ст. 6 Конвенції. Він також скаржився на несправедливий судовий розгляд у другому цивільному провадженні (пункти 22–26 вище). Пункт 1 статті 6 Конвенції у відповідній частині передбачає наступне:

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення.»

1. Щодо процедури застосування штрафу до заявника

42. Суд зазначає, що 18 травня 1998 року заявника було оштрафовано приблизно на 3 євро за неповагу до суду (див. пункти 6 та 27). Втім, він не направив клопотання про продовження строків подачі апеляції. До того ж, заявник не надав жодних доказів, що його наступна заява була подана у відповідності з формальностями, передбаченими законом (див. пункти 7–8 вище).

43. Таким чином, ця скарга має бути відхилена у зв'язку з невичерпанням внутрішніх засобів захисту на підставі пп. 1 та 4 статті 35 Конвенції.

2. Процедура адміністративного арешту та ув'язнення заявника

44. Заявник також скаржиться, що рішення суду щодо його адміністративного арешту та ув'язнення було прийнято свавільно у порушення п. 1 ст. 6 Конвенції. Зокрема, заявник стверджує, що суд не прийняв його аргументи, а надав перевагу аргументам проти нього.

45. Суд зауважує, що це не його завдання діяти в якості апеляційного суду або, як іноді кажуть, в якості суду четвертої інстанції щодо рішень національних судів. Роль саме останніх полягає у тому, щоб тлумачити та застосовувати положення норм національного матеріального та процесуального права. Більше того, національні суди знаходяться у кращому становищі щодо оцінки достовірності свідчень свідків або важливості доказів щодо питань у справі (див. серед багатьох інших *the Vidal v. Belgium* judgment of 22 April 1992, Series A no. 235-B, pp. 32–33, § 32; *the Edwards v. the United Kingdom* judgment of 16 December 1992, Series A no. 247-B, § 34).

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ГУРЕПКА ПРОТИ УКРАЇНИ»

46. З огляду на усі матеріали, що знаходяться у його розпорядженні, Суд вважає, що ця скарга не містить порушень прав та свобод, викладених у Конвенції та протоколах до неї. Таким чином, ця скарга є явно необґрунтованою та має бути відхилена відповідно до пп. 3 та 4 статті 35 Конвенції.

3. Процедура наклепу (другий епізод)

47. Заявник у листі від 2 квітня 2002 року також скаржився за п. 1 ст. 6 Конвенції на несправедливий судовий розгляд у іншому цивільному провадженні (пункти 22–26 вище). Проте, Суд зазначає, що остаточне рішення у цьому провадженні було винесено 2 лютого 2001 року, тобто більше шести місяців тому. Рішення колегії Верховного Суду України від 6 грудня 2001 року щодо відмови передати скаргу заявника до палати для розгляду по суті за процедурою нової касації не вважається остаточним для подачі заяви протягом шестимісячного строку, визначеного п. 1 ст. 35 Конвенції (див. *Prystavska v. Ukraine* (dec.), no. 21287/02, Reports of Judgments and Decisions 2002-X). Таким чином, Суд робить висновок, що ця скарга була подана невчасно та має бути відхилена відповідно до п. 1 та 4 ст. 35 Конвенції.

D. Стверджуване порушення статті 14 Конвенції

48. Заявник скаржився, що не дивлячись на факт, що він був прокурором, держава не захистила його в порушення статті 14 Конвенції. Стаття 14 Конвенції передбачає наступне:

«Користування правами та свободами, визнаними в цій Конвенції, має бути забезпечене без дискримінації за будь-якою ознакою — статі, раси, кольору шкіри, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного чи соціального походження, належності до національних меншин, майнового стану, народження, або за іншою ознакою.»

49. Суд вважає, що за відсутності будь-яких підтверджуючих фактів, ця скарга є явно необґрунтованою (див. *Chizhov v. Ukraine* (dec.), no. 6269/02, 6 May 2003) та має бути відхилена відповідно до пп. 3 та 4 статті 35 Конвенції.

E. Стверджуване порушення статті 13 Конвенції та статті 2 Протоколу № 7 до Конвенції

50. Заявник скаржився за статтею 13 Конвенції на відсутність ефективного засобу захисту щодо рішення суду про застосування до нього

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ГУРЕПКА ПРОТИ УКРАЇНИ»

адміністративного арешту та ув'язнення. Стаття 13 Конвенції передбачає наступне:

«Кожен, чий права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.»

51. Суд повторює, що стаття 13 Конвенції як така не гарантує право на оскарження або право на перегляд другою інстанцією (див. *Korczynski v. Poland* (dec.), no. 28863/95, 1 July 1998, and *Csepyova v. Slovakia* (dec.), no. 67199/01, 14 May 2002). Тим не менше, якщо оспорюване провадження характеризується як «кримінальне» в цілях Конвенції (див. *Ravnsborg v. Sweden*, judgment of 23 March 1994, Series A no. 283-B), скарга заявника може бути розглянута за статтею 2 Протоколу № 7 до Конвенції, яка передбачає наступне:

«1. Кожен, кого суд визнав винним у вчиненні кримінального правопорушення, має право на перегляд судом вищої інстанції факту визнання його винним або винесеного йому вироку. Здійснення цього права, включаючи підстави, на яких воно може бути здійснене, регулюється законом.

2. Із цього права можуть поширюватися винятки для передбачених законом незначних правопорушень або коли відповідну особу судив у першій інстанції найвищий суд, або коли її було визнано винною і засуджено після оскарження виправдувального вироку.»

52. Уряд погодився, що класифікація процедури як «кримінальної» для цілей статті 6 Конвенції так само може застосовуватися до скарги за статтею 2 Протоколу 7 до Конвенції. Тим не менше, Уряд зазначив, що у цій справі процедура не є «кримінальною».

53. Уряд вказав, що процедура була адміністративна та що у національному законодавстві проведено чітке розмежування між кримінальним та адміністративним порушенням. Уряд також вказав, що особа, визнана винною у адміністративному правопорушенні, не вважається такою, що має судимість. Посилаючись *mutatis mutandis* на справу *Brandão Ferreira v. Portugal* ((dec.), no. 41921/98, ECHR 2000-X), Уряд зазначив, що семиденний арешт за вчинення адміністративного правопорушення, враховуючи, що максимальне покарання могло складати 15-денний арешт, не може розцінюватися як кримінальне покарання.

54. Заявник не надав коментарів.

55. З огляду на свою усталену прецедентну практику, Суд не має сумніву, що в силу суворості санкції дана справа за суттю є кримінальною, а адміністративне покарання фактично носило кримінальний характер з усіма гарантіями статті 6 Конвенції, та, відповідно, й статті 2 Протоколу № 7 до Конвенції (див. *Engel and others*

v. the Netherlands, judgment of 8 June 1976, Series A no. 22, §§ 82–83; *Öztürk v. Germany*, judgment of 21 February 1984, Series A no. 73, §§ 48–50; *Escoubet v. Belgium* judgment [GC], no. 26780/95, § 32, ECHR 1999-VII; *Ezeh and Connors v. the United Kingdom* [GC], nos. 39665/98 and 40086/98, ECHR 2003-X).

56. Таким чином, Суд визнає цю скаргу прийнятною. Відповідно до свого рішення застосувати п. 3 ст. 29 Конвенції (пункт 3 вище) Суд одразу розгляне цю скаргу по суті.

II. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 2 ПРОТОКОЛУ № 7 ДО КОНВЕНЦІЇ

57. Уряд зазначив, що стаття 297 Кодексу України про адміністративні правопорушення передбачає перегляд судових рішень у адміністративному провадженні. Згідно з цією процедурою прокурор міг подати протест на судові рішення. Заявник успішно скористався цією процедурою та подав скаргу до прокуратури, яка внесла протест на рішення суду від 1 грудня 1998 року, що був розглянутий ВС АРК.

58. Заявник неодноразово скаржився, що він не мав ефективного засобу захисту щодо його скарг стосовно його адміністративного арешту та ув'язнення.

59. Суд нагадує, що Договірні Сторони мають широкі межі розсуду в оцінці того, як має реалізовуватися право, передбачене статтею 2 Протоколу № 7 до Конвенції. У деяких країнах від особи, щодо якої винесено рішення про адміністративне правопорушення та яка бажає оскаржити це рішення, іноді вимагається отримати дозвіл на це. Однак будь-які обмеження, що містяться у національному законодавстві стосовно права на перегляд мають за аналогією з правом доступу до суду, висвітленому у п. 1 ст. 6 Конвенції, переслідувати законну мету та не порушувати цього права (див. *Krombach v. France*, no. 29731/96, § 96, ECHR 2001-II). Суд також наголошує, що для того, щоб бути ефективним, засіб захисту має бути незалежним від будь-якої дискреційної дії державних органів та має бути доступним для тих, кого він стосується (див. *Kucherenko v. Ukraine* (dec.), no. 41974/98, 4 May 1999).

60. Суд дослідив процедуру перегляду рішень, передбачену Кодексом України про адміністративні правопорушення. Вона може бути ініційована лише прокурором або за рішенням голови вищестоящего суду (див. пункти 30–32 вище). Враховуючи, що ця процедура не була доступна стороні провадження та не залежала від його або її волі та

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ГУРЕПКА ПРОТИ УКРАЇНИ»

аргументів, Суд вважає, що така процедура не була достатньо ефективним засобом захисту для цілей Конвенції.

61. Стосовно аргументу Уряду, що рішення суду про накладення на заявника адміністративного арешту та утримання в дійсності було переглянуто вищестоящим судом, Суд не знаходить доказів того, що протест, внесений прокуратурою, був ініційований за клопотанням заявника. Більше того, цей протест відображає позицію прокуратури, а не заявника. Протягом цього провадження заявник не мав можливості представити будь-які аргументи, а предметом розгляду був спір між прокуратурою та судом щодо компетенції накладати санкцію на заявника. Суд вважає, що хоча перегляд, ініційований прокуратурою, мав певний позитивний, хоча і тимчасовий, вплив на становище заявника, а саме: зупинення виконання покарання, цього недостатньо, щоб зробити висновок, що скарга про перегляд постанови про накладення адміністративного арешту є ефективним засобом захисту, який міг би задовольнити вимоги статті 2 Протоколу № 7 до Конвенції.

62. З огляду на вищезазначені висновки, Суд робить висновок, що у цій справі було порушення статті 2 Протоколу № 7 до Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

63. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

A. Шкода

64. Заявник вказав, що внаслідок застосування до нього адміністративного арешту та ув'язнення, його було звільнено з роботи. У зв'язку з цим він вимагав 7958 євро в якості компенсації матеріальної шкоди у зв'язку з втратою заробітної плати з 1999 до 2005 року та 25 000 євро в якості компенсації нематеріальної шкоди.

65. Уряд зауважив, що причинний зв'язок між стверджуваним порушенням та заявленою матеріальною шкодою відсутній. Стосовно нематеріальної шкоди Уряд зазначив, що розмір вимог є надзвичайно великим.

66. Суд погоджується, що причинний зв'язок між стверджуваним порушенням та заявленою матеріальною шкодою відсутній. Враховуючи

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ГУРЕПКА ПРОТИ УКРАЇНИ»

засади справедливості, Суд вважає, що присудження 1 000 євро буде достатньою компенсацією нематеріальної шкоди заявнику.

В. Судові витрати

67. Заявник не надав жодних вимог з цього питання. Суд відповідно не призначає виплат.

С. Процентна ставка

68. Суд вважає прийнятним, що процентна ставка повинна базуватися на граничній кредитній ставці Європейського Центрального Банку, до якої слід додати три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ, СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу за статтею 2 Протоколу № 7 до Конвенції прийнятною і решту заяви непринятною.
2. *Вирішує*, що було порушення статті 2 Протоколу № 7 до Конвенції.
3. *Вирішує*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплати заявнику суму, що складає 1 000 євро (одна тисяча євро) на відшкодування немайнової шкоди, яка має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу, плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника;
 - (б) у випадку несплати чи несвоєчасної сплати державою-відповідачем належної заявникові суми, на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку, що діятиме протягом періоду несплати, плюс три відсоткові пункти.
4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 6 вересня 2005 року відповідно до правила 77 §§ 2 та 3 Регламенту Суду.

С. НЕЙСМІТ
Заступник Секретаря

Ж.-П. КОСТА
Голова